

Inger blev tavs. Det skulde hun have vidst! Hun følte sig pludselig dybt skamfuld ved Tanken om, hvor fri hun havde været overfor ham.

I det samme blev der kaldt paa dem henne fra Vognene, som nu var kørt frem. Pastor Blomberg og hans Kone sad allerede vel indpakkede i deres Halvkalesche, og Præsten var lidt utaalmodig, saa der blev kun Lejlighed til en hastig Afsked.

Da Inger var kommen op og vilde tage sine Handsker paa, kunde hun ikke finde dem; og med en ny Betuttelse gik det op for hende, at hun havde glemt at faa dem tilbage fra Per, som rimeligvis i Tanker havde puttet dem til sig.

Der havde endnu været Tid til at bringe dem tilveje, — Hofjægermesterens Vogn var endnu ikke kørt — men saa brødefuld følte hun sig, at hun ingenting vilde sige for ikke at røbe sig overfor Moderen. Hun turde i sin Raadvildhed end ikke se sig tilbage, idet de kørte; og under Kørslen skjulte hun omhyggeligt Hænderne under Vøgtæppet.

Da de havde kørt et lille Stykke, sagde Fru Blomberg til sin Mand:

„Jeg synes ikke, Broager var rigtig heldig idag.“

„Nej, det var virkelig kedeligt!“ svarede Præsten hovedrystende. „Han var absolut ikke heldig. — — Absolut ikke heldig,“ gentog han efter et Par Minutters Forløb, skønt de i Mellemtiden havde talt om helt andre Ting.

Per udtalte sig under Hjemkørslen med megen Varme om alt, hvad han havde oplevet paa Turen. Kun nævnte han ikke Inger med et Ord. Hofjægermesterinden, der lagde Mærke hertil, tænkte sit derved. Hun lænede sig tilbage i Vognen og sank hen i ømme Drømmerier.